

kunne bestemme sig til at gaa ind i den militære Karriere, for Manges Vedkommende ere uheldige. Jeg forlanger slet ikke, at man skal lutte for dem, saaledes at de ikke kunne komme frem, naar de ere i Udftriningsalderen, men jeg forlanger, at de i en tidligere Alder skulle kunne hengive sig til den militære Stand, naar de have Lyst dertil, og at de kunne uddannes i en saadan Retning, at Militæretaten kan bruge de Kræfter, den faar af denne Vej. Hertil skal jeg indskrænke mig foreløbig.

Krigsministeren (Kauffmann): Det har i høj Grad glædet mig at høre de Udtalelser, der ere faldne her i Salen. Jeg er kun paa ganske enkelte Punkter i Uoverensstemmelse med, hvad der er udtalt, men jeg er overbevist om, at Enighed ogsaa angaaende disse vil kunne naas. Den første af de ærede Læder (Haffner) var ikke ganske tilfreds med Fodfolkets Uddannelse, saaledes som den skulde have været efter det oprindelig fremsatte Lovforslag, navnlig fordi den første Uddannelse blev afbrudt ved Leirøvelser eller andre større Øvelser. Jeg skal ikke negte, at jeg ogsaa har næret nogen Betænkelighed ved at foreslaa dette; men, naar der ses hen til, at efter det Lovforslag vilde Kadrenes Antal være blevet betydelig forøget, tror jeg ogsaa, at det i en kortere Tid end hidtil vilde lykkes at uddanne Mandskabet tilstrækkeligt, saaledes at det kunde komme til at deltage i de større Øvelser. Det er fortrinnsvis Enkeltmandsuddannelsen, det kommer an paa; men, naar denne Enkeltmandsuddannelse skal fremmes hurtigt og grundigt, maa man have en stor Del Lærere dertil, og det er netop det, man har tilfattet at opnaa. At, som af den anden ærede Læder (Magius) ansøgt, navnlig September Maaned egner sig til at komme ud med det unge Mandskab i Marken, skal jeg villig erkjende; men en saadan Øvelse kan jo tilbels ogsaa afholdes i Leiren, og i alle Tilfælde, skulde man ikke have uddannet det tilfredsstillende i saa Henseende, har man endnu altid Oktober Maaned tilbage, som for en stor Del tilstøder at komme ud i Marken. At Afdelingerne ikke skulde kunne blive færdige med deres Skarpskydningsøvelser inden Leirtiden, er muligt, men det er dog almindelig antaget, at det vil kunne ske. Skulde enkelte Afdelinger være blevne tilbage dermed, saa vil jo den Maaned efter Leirtiden ubmærket kunne bruges dertil. Ganske sikkert skulde efter det foreslagte Lovforslag Udvidelsen af Fæstningsartilleriet være meget betydeligt, og jeg vil oprigtig tilføje, at det skulde ikke være mig saa overordentlig meget imod, dersym man gif tilbage til Landstingets forrige Forslag og istedetfor 4 Liniebatailloner

indskrænkede Antallet til de 3. Jeg er med den ærede første Læder (Haffner) af den Formening, at Leirøvelser ere mere frugtbringende og mere nødvendige for os end Kantonnementsøvelser, og jeg tror, det er mere en Trang til Forandring, der har fremkaldt det Ønske at afløse Leirøvelser med Kantonnementsøvelser. Man kan ikke være blind for, at Kantonnementsøvelser, naar de skulle fuldstændig give os et Billede af Krigen, ville medføre ganske betydelige Omkostninger, og at man selv ikke engang altid vil være istand til at nærme sig Krigen Billede, thi til den Tid, de skulle afholdes, ville navnlig alle Læder være fyldte, og som Følge deraf koncentrede Kantonnements, som ere nødvendige Betingelser, blive meget vanskelige at erholde; at lade Troppeafdelingerne uafslædelig bivouacere i Slutningen af September Maaned, tror jeg, er noget farligt for deres Sundhed. Jeg skulde derfor være tilbøjelig til at holde Leirøvelser helt hvert Aar og saa afslutte Leirøvelserne med Kantonnementsøvelser i kortere Tid. Naar den ærede anden Læder (Magius) udtalte om Reserverbataillonerne, at de i Grunden ere vore bedste Batailloner, da kan jeg ikke fuldstændig dele denne Mening; men jeg kan paa den anden Side ikke være blind for de Fordele, det medfører, at have alle Batailloner af samme Slags Mandskab. Det er imidlertid Noget, jeg allerede har berørt tidligere, ligesom jeg ogsaa har berørt, at det kun er økonomiske Grunde, der have bragt mig til at dele Fodfolksbataillonerne i 20 Batailloner med ungt Mandskab og 10 med gammelt Mandskab, og endvidere, at man kunde lade det gamle Mandskab helt blive hjemme, saafremt Omkostningerne kun krævede, at en Del af Hæren mobiliseredes. Naar der er sagt, at Forstærkningen burde indordnes i Regimentsinddelingen, da kan jeg ikke finde det ganske rigtigt; jeg kan ikke anse de Grunde, som ere ansøgte derfor, som tilstrækkelige, saameget mindre, som den eneste Grund, der muligvis kunde have noget at sige, nemlig at vedkommende Regimentschef kunde fortsætte de Linieunderofficerer, som nu findes ved Forstærkningsbataillonerne, til Linieafdelingerne, ikke er afgjørende. Det er nemlig Foranstaltninger, der ligesaa let kunne træffes, naar Forstærkningen holdes udenfor Regimentsinddelingen. Dgaa da ville saadanne Forsættelser kunne foretages, vel ikke af Regimentschefen, men af høiere Autoriteter. Smidtidigt bør man haabe, at Forstærkningsbataillonerne i sin Tid ogsaa ville faae Beskædnings- og Bevæbnings- eller Armaturkamre, og det meget ringe Antal af faste Underofficerer, som ere ansatte ved disse Batailloner, ville faae fuldt op at bestille med Vedligeholdelse af Orden og god Tilstand i disse Kamre. Svad den ærede